

m mosty

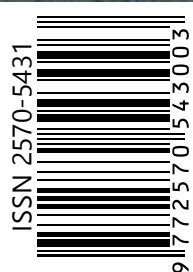
Královéhradecké diecéze Církve československé husitské
ročník 1 | číslo 3 | říjen 2017

70 Kč

Léta jsem umýval vysoká kostelní okna | 3

Abych nezapomínala na velkou vnitřní radost a pokoj | 14

Kdo je jáhen? | 16

KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE
Církve československé husitské

Obsah

- Rozhovor
- 3** LÉTA JSEM UMÝVAL
VYSOKÁ KOSTELNÍ OKNA
Uběhlo 500 let
- 7** MARTIN LUTHER
Nová výstava,
nová publikace
- 8** VÍRA, NADĚJE A LÁSKA –
POČÁTEK, VÝVOJ
A SOUČASNOST CÍRKVE
ČESKOSLOVENSKÉ
HUSITSKÉ
Jáhen v obecné církvi
- 9** SLUŽBA JÁHNA
JE POSLÁNÍM
Z dění v diecézi
- 11** (NE)BOJ (SE) VÍRY
Reportáž
- 12** JÁHENSKE SVĚCENÍ
V ČESKÉ LÍPĚ 6. 7. L.P. 2017
Povinná dávka poezie
- 13** VOLNOST SVOBODNÉHO
POUTNÍKA
OZVĚNA ČASU
Naši jáhnové odpovídají
- 14** ...ABYCH
NEZAPOMÍNALA
NA VELKOU VNITŘNÍ
RADOST A POKOJ
Z řádů CČSH
- 16** KDO JE JÁHEN?
VÝBĚR INFORMACÍ
Z DIECÉZNÍHO
SHROMÁŽDĚNÍ
KRÁLOVÉHRADSKÉ
DIECÉZE CČSH 20. 5. 2017
Z dění v diecézi
- 17** STÁLE SE NĚCO DĚJE...
- 18** PUTOVÁNÍ
S ABRAHAMEM –
SETKÁNÍ RODIN 2017
Kalendárium
- 19** NĚKTERÁ SETKÁNÍ
V KRÁLOVÉHRADSKÉ
DIECÉZI

Slovo úvodem

Sestry a bratři v Kristu, docela jistě i Vy jste se setkali s reakcí plnou údivu, že se v naší církvi oslovujeme jako sourozenci: „sestro – bratře“. Uším zvenku to v dnešní době zní podivně. „To se tak musíte oslovovat?“ ptají se nás někdy a poukazují na dobu, kdy se lidé oslovovali „soudružko – soudruhu“. Naše oslovení jim připadá úsměvné, jako bychom byli z jiných časů, a když jim prozradíme, že se tak oslovujeme dobrovolně a rádi, hned se ptají dál: „A opravdu se chováte k sobě jako sourozenci?“ V odpovědi se povětšinou snažíme vysvětlit, že naše sourozenectví vychází z poznání, že nás Nebeský Otec spojil a povolal do konkrétního společenství. Naším odpovědím bohužel ti, kdo stojí mimo církev, příliš nerozumějí. My jsme ale prožili a pochopili, že příslušností k církvi se nevymezujeme vůči ostatním lidem, nejsme ti „lepší“, ale v dobrém a svobodně přijímáme odpovědnost jeden za druhého.

Mezilidské vztahy ani v církvi nejsou ideální. Jak už to v rodině bývá, každý ze sourozenců hledá své místo a někdo myslí víc na sebe, než na rodinu, mívá v očích „trám“ a svým křížem na cestě života někdy i zraňuje ostatní. Přes všechny možné stíny ale vnímáme, že Bratr Pán Ježíš nás potřebuje v daném společenství, které před námi rozprostřel ne „náhodou“.

Tvoříme celek a každý z nás má na starosti jiný díl společné služby. Ostatně tak tomu bývá i v rodině, kde také bývá rozdělená odpovědnost, někdo má na starosti kuchyň, někdo auto, někdo je pověřen, aby zaléval květiny, utíral prach. Podobně ani v církvi není dobré, když někdo dělá všechno a jiný se jen „veze“, a proto, i když jsme si v církvi rovni, máme rozlišení ve službě a odpovědnosti. V našem časopisu „Mosty“ se tentokrát podrobněji v obecné rovině zabýváme jáhenskou službou. A protože u nás v diecézi máme momentálně pět jáhnů, můžete si přečíst rozhovor o jimi prožívané službě.

Najdete zde také velký rozhovor s bratrem farářem Radkem Hobzou, který popisuje svou celoživotní službu v církvi. Bratr farář byl při letošním diecézním shromáždění oceněn spolu s bratrem Stanislavem Kubínem cenou „Osobnost Královéhradecké diecéze CČSH“. Jsme rádi za jejich pomoc a službu. Bratr Radek Vám, milé sestry a milí bratři, dává svým sdělením nahlédnout do života. Doufám a věřím, že „Mosty“ budou opět posilou pro Váš život víry v naší církvi, ať už to bude básní, fotografií nebo jakýmkoli jiným svědectvím, které Vás inspiruje a potěší. Modlím se za to.

VÁŠ BISKUP PAVEL

Nebeský Otče, spojil jsi nás do rodiny Církve československé husitské, patříme Tobě i sobě navzájem. Prosím, ať svědectví tohoto časopisu vyjadřuje život a službu, nese radost víry přes všechny překážky a svízel. Ať znovu a znovu cítíme, naši propojenost, Tvé povzbuzení a Tvou lásku. Amen

Léta jsem umýval vysoká kostelní okna

Rozhovor s bratrem farářem Radkem Hobzou vedl ThDr. Jan Rokyta.

ThDr. Radek Hobza se narodil v Třebíči v roce 15. března 1932. Vystudoval gymnázium a Husovu československou bohosloveckou fakultu. Od roku 1954 působí u prof. Františka M. Hníka jako pomocná vědecká síla při katedře sociální teologie. Píše na různá historická témata do Náboženské revue a dalších časopisů, spolupodílel se i na vydání Farského Postil. Na kněze byl bratr Radek Hobza vysvěcen v roce 1955. Působil v několika náboženských obcích, kde se zaměřoval hlavně na práci s dětmi a mládeží. V tomto roce byl oceněn jakožto „Osobnost Královéhradecké diecéze CČSH“.

Bratr ThDr. Radek Hobza je jednou z velkých osobností Královéhradecké diecéze CČSH, kde pilně a obětavě sloužil. Chtěl bych se nejprve zeptat, Radku, na tvoji rodinu a mláďi?

Pocházím z intelektuální rodiny, jejíž začátky v polovině 19. století však byly tvrdé. Můj děda, narodil se roku 1868, byl z chalupnické

rodiny ve Starči u Třebíče, odkud v zimě v létě několik kilometrů docházel denně do českého gymnázia ve městě. Patřil v roce 1888 k jeho prvním maturantům. Po roční vojně vystudoval v Brně jednoruční učitelský ústav a nastoupil do vesnických škol na Třebíčsku. Ve Střížově se oženil s dcerou tamního řídicího a nastoupil do Čučic u Náměště nad Oslavou, kde působil 17 let a kde se narodil v roce 1901 můj otec Ladislav. Pak byl děda přeložen do Třebíče.

Rodina byla „masarykovská“ nejen myšlením, ale i veřejnou a politickou činností. Byli ovšem také členy Sokola a brzo po začátku se stali členy naší církve. Táta vystudoval práva, v roce 1929 se oženil a po dvou letech se naši usadili v Třebíči, kde jsem se v roce 1932 narodil já a pak bratr Ivan. Bydleli jsme

mosty

Královéhradecké diecéze CČSH

Čtvrtletník

3/2017

Ročník I

Registrace

MK ČR E 22824
ISSN 2570-5431

Vydává

Královéhradecká diecéze
Církve československé husitské,
Hradec Králové.

Číslo a den vydání

3/1. 10. 2017

Kontaktní adresa

Královéhradecká diecéze CČSH
Ambrožova 728/3
Hradec Králové 500 02
IČ: 62695720
dieceze.hradec@ccsh.cz
tel.: 778 520 955
www.ccshhk.cz

Redakční rada

Mgr. Jana Wienerová
Mgr. Kateřina Havelková
Štěpán Klásek
Mgr. Lada Kocourková
Mgr. Miroslava Mlýnková
Mgr. Pavel Pechanec
Mgr. Jana Pechancová
Mgr. Vladislav Pek
Mgr. David Smetana
Aleš Toman

Grafická úprava

Jaroslav Pavliš

Odpovědná redaktorka

Mgr. Jana Pechancová

Tisk

Tiskárna H. R. G. Litomyšl

Podpořeno z Fondu rozvoje
Královéhradecké diecéze CČSH.

v rodinném domě, který děda postavil kousek pod evangelickým sborem. Před okupací jsme se stěhovali jinam a prarodiče do sousedního domu.

Jaká byla tvoje cesta ke křesťanské víře? A kde ses dostal do života církve?

Od předškolních let jsme chodili s babičkou a dědou na bohoslužby naší církve, které byly každou neděli v evangelickém sboru a v zimě v sálu v sousední farní budově. Jako školák jsem pak docházel na náboženství, které vyučovala sestra katechetka Kurková. Tak jsem se naučil i Otčenáš. A když tátu nacisté za okupace pro účast v „Obraně národa“ zavřeli a pak odsoudili, věděl jsem, že modlitba je můj rozhovor s Bohem a po večerním Otčenáši jsem přidával větičku „Pane Bože, vrať nám tatínka“. O těch letech jsem pak napsal v roce 1987 do Kalendáře Blahoslav pár vzpomínek, nazvaných „Okupace očima dítěte“.

Díky rozhodnutí ministerstva školství o přijímání na střední školy už po 4. třídě obecné školy jsme se dostali s bratrem do stejné třídy gymnázia. Konec války proběhl v Třebíči klidně, táta se vrátil a byl zvolen poslancem čs. strany socialistické a pracoval i v Sokole. Tam jsme chodili i my hoši, a tak jsme o nedě-

lich bývali často na výletech místo v kostele. Do života církve jsem se blíž zapojil „díky straně a vládě“. Po maturitě v roce 1951 bratra Ivana vůbec nedoporučili na vysokou školu a na rok šel k manuální práci do továrny. Mne k pohovorům na filozofické fakultě Karlovy univerzity sice pustili, ale tam odmítli moje přijetí, protože jsem „ještě dostatečně neprokázal, že mám předpoklady stát se takovým pracovníkem ve zvoleném oboru, jakého potřebuje budování socialismu v naší vlasti“. Podal jsem odvolání, ale nezávisle na tom poslal táta dotaz děkanovi nově vzniklé Husovy čs. bohoslovecké fakulty Hníkov, jestli mám ještě možnost se přihlásit tam. Ten odpověděl kladně, vypsál témata přijímacího pohovoru a připomněl, že mám poslat odhlášku ze své skupiny ČSM. Ale kde ji vzít, když byly prázdniny? Zašel jsem tedy na sekretariát ČSM v Třebíči, kde se žádosti podivili - ale potvrzení mi dali. Koncem září jsem odjel do Prahy k zápisu a do koleje, když domů přišlo z rektorátu UK kladné vyřízení mého odvolání - ale s přesunem na obor čeština, ruština! O to jsem po přijetí na HTF ale neměl zájem a stal jsem se bohoslovcem.

Jak vypadala bohoslovecká fakulta za tvých studií?

Na koho z učitelů vzpomínáš jako na osobnost pro tebe důležitou?

Ve čtyřech ročnících nás bylo celkem přes 60 mužů a žen. Bydlel jsem nejprve v budově Ústřední rady v Dejvicích, v dalších letech v naší koleji na Vinohradech. Tam byli původně posluchači jednorozných kazatelských kurzů, kteří měli zastoupit kněze odvolané k vojenské službě do PTP, a několik studentů bez maturity, kteří navštěvovali *státní* jednorozční kurz, po jehož absolvování mohli příští rok nastoupit na fakultu. Ta sídlila v Konviktské ulici, nedaleko Betlémské kaple, a v létě 1953 byla přestěhována do budovy ÚR v Dejvicích.

Do studentského kolektivu jsme byli přijímáni legrační zkouškou „Helijája“. Ve volném čase jsme v Dejvicích na dvoře hráli volejbal nebo v zimě cvičili v tělocvičně školy před budovou ÚR, kde je dnes náměstí se sochami koní. S lyžaři jsem v zimě jel na týden do Nové Vsi u Jablonce nad Nisou, po druhé do Heřmanových Sejfů, kde měla tehdy ČCS domy po odsunutých Němcích. Kulturně jsme působili v pěveckém kroužku a národními písněmi jsme vystoupili v několika náboženských obcích. Protože jsme chtěli dát o prázdninách dohromady naši církevní mládež, tábory už jsme konat nesměli, zkusili jsme jako fakultní skupina ČSM organizovat brigádu. Jeden rok se nám to ve dvou bázích podařilo u lesníků ve Smržovce, další rok už *jen pro bohoslovce* při výstavbě domů v Blansku. Ve čtvrtém ročníku jsem navázal vztah s kolegyní Libuší, která mi praktičností a snědostí své pleť připomínala maminku. Studijně jsem měl hodně práce, protože jsme se učili řečtinu a hebrejštinu, a během čtyř let jsem si zhoršil zrak ze tří až na osm či devět dioptrií.

Měl jsem štěstí být posluchačem tří špiček naší teologie: Rutleho, Trtíka a Mánka. Prof. Hník

S mládeží v pardubickém Husově sboru, 1998.

si mne ve 4. ročníku vybral za „pověsila“ (pomocnou vědeckou sílu). Ale pro svoje zaměření na historii jsem měl nejbližší k prof. Kaňákovi. Fakultu jsem končil na jaře 1955 a 19. 6. jsem byl se třemi dalšími vysvěcen bratrem biskupem Novákem na Vinohradech na kněze.

Do Pardubic jsi přišel jako farář v roce 1982. Kde všude jsi předtím sloužil a jak vypadal život v náboženských obcích v tehdejší době? Mnozí si dnes nedovedeme představit, jaké to bylo žít v církvi za normalizace.

To by bylo dlouhé povídání, tak nejprve chronologicky. Od prázdnin 1955 jsem byl pomocný duchovní v Brně – Králově Poli, tam jsem dostal u odvodů kvůli sluchu „modrou knížku“. První půlrok 1956 jsem sloužil jako pomocný duchovní v Brně – Židenicích, s výpomocí na Hrušovanskú. Od léta 1956 do podzimu 1957 jako pomocný duchovní v Blansku s určením pro část farnosti na Boskovickú. V té době jsem se oženil a čekali jsme dítě. Od prosince 1957 do července 1958 jsem byl farářem v Dobroníně a přestěhovali jsme se do farní budovy v Jihlavě. Už od srpna do podzimu 1961 jsem sloužil a stěhoval se jako farář do Pacova, odkud jsem dojížděl od 1963 jako farář do mladé náboženské obce Počátky. Od prosince 1965 do léta 1966 jsem byl farářem v České Třebové a v Lanškrouně. Když bratr biskup Pochop zjistil naši finanční situaci, manželka neměla práci, do tří měsíců tam ustanovil Líbu a mne přeložil do Žamberka s dojížděním z domova v České Třebové. Tam jsem působil do podzimu 1982, později s administrováním Nekoře. Od té doby do léta 1999 jsem byl farářem v Pardubicích, Rosicích nad Labem a Svítkově, kde pomáhala i sestra Salfická. Od léta 1988 jsem dočasně spravoval i Přelouč a pak do roku 1996 Čáslav, kde jsem sloužil původně o sobotách. V roce 1992 jsme tam ještě za státní peníze

obnovili celou fasádu sboru. Tam jsem byl od roku 1999 také bytem, ale fakticky jsem tam sloužil do roku 1996, a pak už jen občas vypomáhal či doprovázel na varhany. Totéž jsem dělal jako duchovní při diecézní radě, další léta v Přelouči.

Život v náboženských obcích bě-

žel v *prvních letech totality* ještě v rozběhlé šíři, kromě kultury. Učil jsem náboženství na několika školách na přihlášky podle početního klíče, ale přecházel jsem na duchovní péči o děti na farářích či po rodinách. O vánocích bývala dětská vánoční recitace, na Dobronínsku jsme při bohoslužbách předvedli dramatizaci podobenství o nemilosrdném služebníkú. V Pardubicích jsme s dospělými přečetli při výročí scénu z Jiráskovy hry Jan Žižka. V centru farnosti bývaly biblické hodiny a alespoň májové pobožnosti s kázáním jiných farářů. Během celé služby jsem konal 4x biřmování. Na konci šedesátých let jsme pro svoje děti o dovolených dělali tajné tábory, v roce 1969 s bratrem Petránkem oficiálně mládežovou lesnickou brigádu v Potštejně.

Na vsích ale bohoslužby ve školách, sokolovnách, či kulturních sálkách ubývaly. Od Dobronína jsme každoročně aspoň dvakrát ročně posílali členům cyklostylované dopisy o životě a akcích v náboženské obci či se složenkou na členský příspěvek – „církvní daň“. Při schvalování textu u okresních církevních tajemníků jsem se oháněl potřebou vybírat příspěvky, protože státní peníze na opravy budov jsem získávat neuměl, ani od památkářů. Autobusovými zájezdy jsme se snažili účastnit jinde církevních jubileí, a když ČSAD odmítl, jeli jsme párkrát jako zahrádkáři. Posílali jsme či osobně jsem nosil podle

Dětský tábor ve Zlaté Olešnici, 1968 (J. Hanuš, Z. Svoboda, R. Hobza).

„datového rejstříku“ starším členům gratulace k narozeninám. Tak jsme získávali přehled o faktickém stavu členů. I za totality záleželo na *konkrétních* osobách: V jedné vsi náš bratr – pošťák nosil *neznámkové* pozvánky na naše bohoslužby, někdo ho udal a přišel o práci! Paní okresní církevní tajemnice povolila roku 1985 okrskový zájezd po nacistických popravištích na Pardubickú. Její nástupce dovolil vytisknout moje biblické společenské hry. V „sametové revoluci“ 1989 jsme ve chvíli symbolické stávký, 27. listopadu v poledne, dali do otevřeného okna sboru tlampač a aspoň z gramofonu jsme vyzváněli shromážděným pracovníkům polikliniky. V březnu 1990 jsme s obnovovaným Sokolem oznámili vylepenými plakáty přednášku „TGM a Sokol“ v našem sboru.

Vzpomínám na fotografie z archivu v Pardubicích. Směješ se tam na lešení společně s laiky z náboženské obce a nahazujete omítku na sboru. Pak si tě pamatuju z dalších brigád, sekání zahrady v Holicích. Přiznám se, bratře doktore, že jsi tak trochu vždy narušoval představu o důstojném a velebném panu faráři. Patří i to k životu duchovního?

Opravy sborů jsme dělali brigádnicky většinou sami. V Počátkách jsme 1962 sami natřeli s bratrem předsedou rady starších

plechovou střechu naší kaple, v Žamberku jsem léta umýval vysoká kostelní okna, v Pardubicích jsme opravovali okapy či střechu a během tří let pomáhali při opravě fasády sboru a věže, nátěru oken, vymalování sálu pojízdným lešením, či drátkováním parket. Proto jsou tam naše fotky v pracovním oděvu.

V komunismu byla asi i ekumena jiná než je dnes. Jak jsi vycházel s duchovními a faráři ostatních církví? V Pardubicích na tebe vzpomínal pan farář Sokol.

Protináboženský tlak režimu měl nechtěný kladný vliv v tom, že jsme si *všichni* uvědomili, že jsme jako *křesťané* „na jedné lodi“. Už dříve jsme si půjčovali sbory k bohoslužbám a navzájem se navštěvovali. V Žamberku vedl náš pěvecký sbor evangelík, o lednovém modlitebním týdnu, podle pokynů z ústředí, jsme s římskokatolickým panem farářem chtěli společně konat pobožnost, ale narazili jsme u kraje.

Řeckokatolický kněz pan Sokol býval spolužákem bratra biskupa Tučka a já tu výhodu společné jízdy do Svítkova autem s ním zdědil.

Myslíš, že je možné najít nějaké ekumenické chápání českých duchovních dějin, společné všem křesťanům?

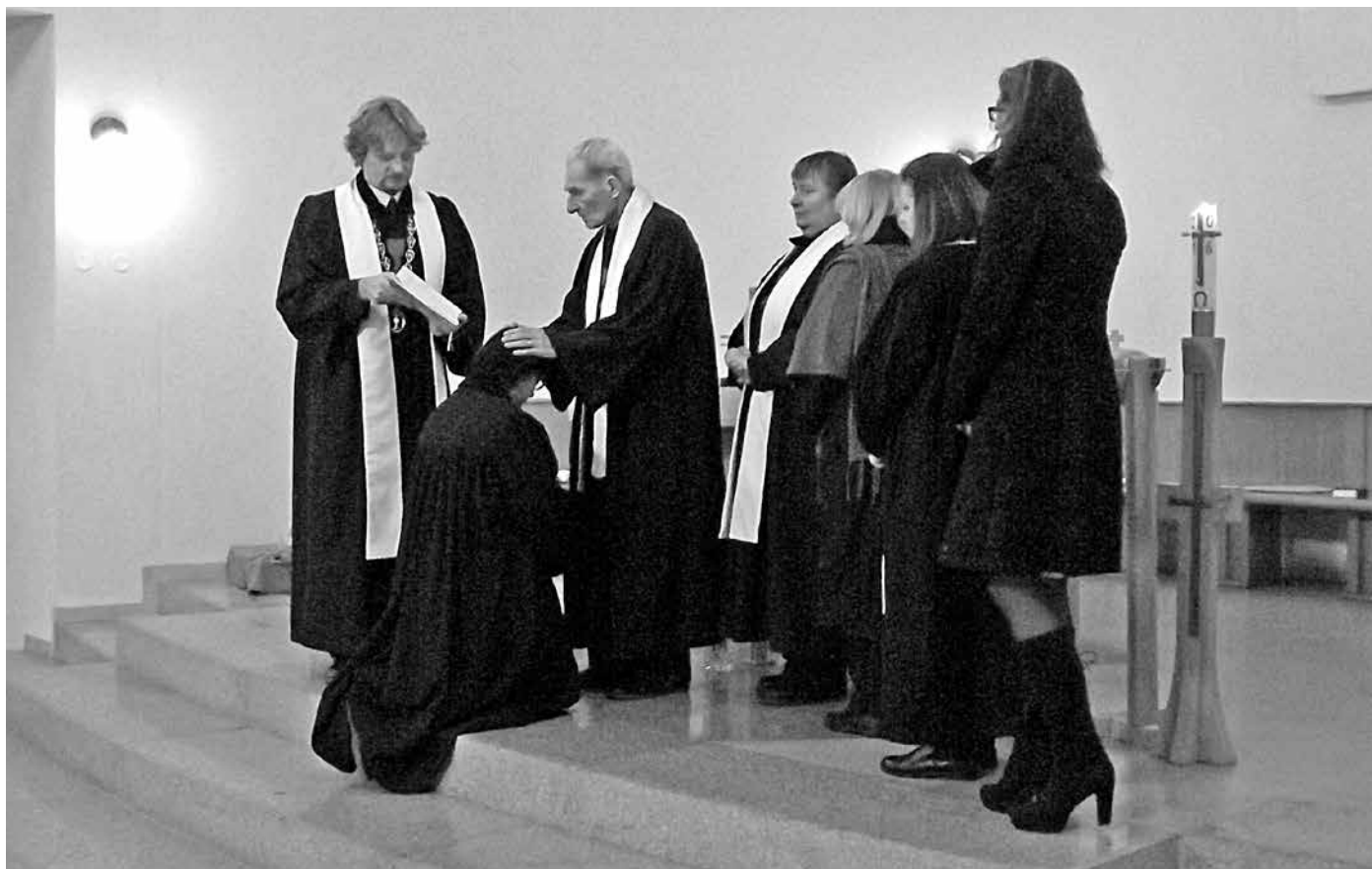
Tohle ekumenické vědomí pokračuje a upevňuje se každým pokrokovým činem v římské církvi, od 2. vatikánského koncilu konáním mše v národních jazycích, po projevy nynějšího papeže Františka. V ČSR vznikl 1990 „Kruh duchovních tradic českých dějin“, kde se párkrát do roka scházejí členové – historici různých církví. Chceme formulovat shodné pohledy na události české minulosti. Je to společenství velmi srdečné, které doufá, že i při rozdílnosti *forem* zbožnosti po světě půjde křesťanstvo dál v lásce a pomoci lidstvu.

Moje první vzpomínka na tebe je z pardubického vikari-

átu. Působil jsi na mne jako tehdejšího studenta gymnázia asketickým až autoritativním dojmem. To všechno ale zmizelo, když sis se mnou začal moc mile povídat. Lidé v Pardubicích na tebe doteď hezky vzpomínají. Zalitoval jsi nebo zapochyboval někdy o svém životě a cestě, kterou sis zvolil? Co tě ve službě těšilo a duchovně posilovalo?

Moje zdánlivá autoritativnost je působena mou málomluvností před tím, než se s někým seznámím. Roste z obavy, abych svoje názory druhým nevnucoval; někdy jsme byli s radou starších rozdílných názorů, a pak jsem opravdu musel rozhodnout já. Bylo to leckdy obtížné a vyvolalo i bolest. Ale rozhodnutí stát se duchovním CČS(H) jsem nelitoval. Jsem šťasten z každého, komu jsem kdy v jeho tísní pomohl či dal radost – protože to je asi úkol člověka.

Děkuji za rozhovor.

Radek Hobza jako spolusvětitel při jáhenském svěcení sestry Žanety Černochové, 2016.

Martin Luther

Martin Luther – významný německý reformátor. Narodil se roku 1483 v Eislebenu. Jeho otec byl chudý sedlák, který se později stal úspěšným

podnikatelem. Mladý Luther pak mohl studovat a roku 1505 se stal mistrem svobodných umění.

Jednoho červnového dne se na cestě od rodičů dostal do bouřky, a když v bezprostřední blízkosti udeřil blesk, slíbil sv. Anně, že se stane mnichem. K nelibosti otce se rozhodl pro vstup do konventu observantů augustiniánů-eremitů v Erfurtu. Řádový život pojal velmi vážně, důsledně dodržoval reguli a během noviciátu se intenzivně věnoval studiu Písma.

Později byl řádem přeložen do Wittenbergu, kde působil na univerzitě. Zde také 31. října 1517 zveřejňuje svou kritiku odpustků, když přibíjí na chrámové dveře svých 95 tezí. Následujících 19 let prožil v neustálém zápase s tehdejší římskou církví a snahou o ustanovení „reformované“ obnovené církve. Od roku 1521 se stal také obhájcem Jana Husa a navázal na mnohé z jeho učení. Luther

umírá 18. února 1546 v Eislebenu. Během svého života pak stačil přeložit Bibli do němčiny a publikovat přes 800 publikací a knih, ve kterých rozpracovává své teologické myšlenky. Byl také velmi pilný korespondent, a tak se dodnes zachovalo přes 2600 listů.

O ušní zpovědi:

Nikdo už tě k tomu nesmí nutit nějakými příkázáními, říkáme však toto: Pro toho, kdo je křesťanem, anebo by jím rád byl, máme upřímnou radu, ať jde a vezme vzácný poklad. Nejsi-li křesťanem, nebo po takové útěše nedychtíš, přenecháme jiným, ať tě nutí... Takže nabádám-li tě ke zpovědi, nedělám nic jiného, než že tě nabádám, abys byl křesťanem.

Učení Desatera příkázání ještě nikoho neučiní křesťanem, neboť nad námi dosud zůstává Boží hněv a nemilost, protože je neu-

míme konat a zachovat. Víra, již vyznáváme, však přináší pouze milost, činí nás zbožnými a Bohu milými. Když ji poznáváme, začínáme Boží příkázání milovat a dostáváme chuť je plnit. (Velký katechismus)

„Víru nedokáže pochopit žádná lidská chytrost.“

„Budiž proklet život, který člověk žije pouze pro sebe sama a ne pro svého bližního.“

„Rodiče nemají ustávat ve snaze hledat pro děti to nejlepší ani tehdy, když děti jsou nevděčné.“

„Jak věříš, tak miluješ, a obráceně.“

Stvoření je jen rukou, trubkou, nástrojem, žlabem, to jest prostředkem, skrze který nám Bůh všechno dává.“

Boží Slovo je poklad, který posvěcuje všechny věci, slovem Božím byli posvěceni všichni svatí. Kdykoliv se zabýváme Božím slovem, kážeme ho, slyšíme ho, čteme, nebo se nad ním zamýšlíme, je posvěcován člověk, skutek a den...

PŘIPRAVIL DAVID SMETANA

Víra, naděje a láska

Interaktivní putovní výstava „Víra, naděje a láska – počátek, vývoj a současnost Církve československé husitské“

Kam kráčí naše církve? Jaké je její poslání v daném místě a čase? To není jen jakási vzletná otázka.

Denně na ni odpovídáme všedním životem a službou. Vytváříme svědectví, které ovšem ne vždy okolní svět plně vnímá a těží z něj. A to i přesto, že se máme za čím ohlížet, s pokorou si připomínat a být i na mnohé právem hrdi.

V naší diecézi se připravujeme v tříletém období na významné jubileum církve a k soustředění nad tématy víry, naděje a lásky se přidala i myšlenka putovní výstavy, kde chceme představit naši církev široké veřejnosti i uvědomit si bohatost a širší kontext identity, kterou prožíváme. Putovní výstava je nabídkou pro naše náboženské obce,

kteří si ji mohou zapůjčit a přiblížit naši službu Bohu a lidem jiným způsobem, než jak jsme přivyklí. Výstava nabízí dvanáct zastavení – obrazů, které chtějí nést informaci o dějinách, osobnostech, smyslu a poslání církve a zároveň ukázat specifika našeho společenství. Výstava je spojena s interaktivitou, kde děti a každý trochu hravý návštěvník zapojí svůj postřeh, hmat, i trochu přemýšlení. Je připraven i pracovní list, v němž návštěvníci plní jednotlivé úkoly, aby si každý mohl odnést poznání i prožitek.

Náboženským obcím, které se přihlásí do pořadníku, pomůžeme s instalací, připravíme plakáty, pozvánky a rád jako biskup i přijedu na zahájení výstavy. Záleží jen na vašich možnostech a chuti připravit zastavení pro poutníky u vás. Věřím, že tato interaktivní putovní výstava přinese užitek.

Děkuji za myšlenku a uskutečnění této výstavy Janě a Vladimírovi.

Publikace

„Víra, naděje, láska – počátky, vývoj a současnost Církve československé husitské“

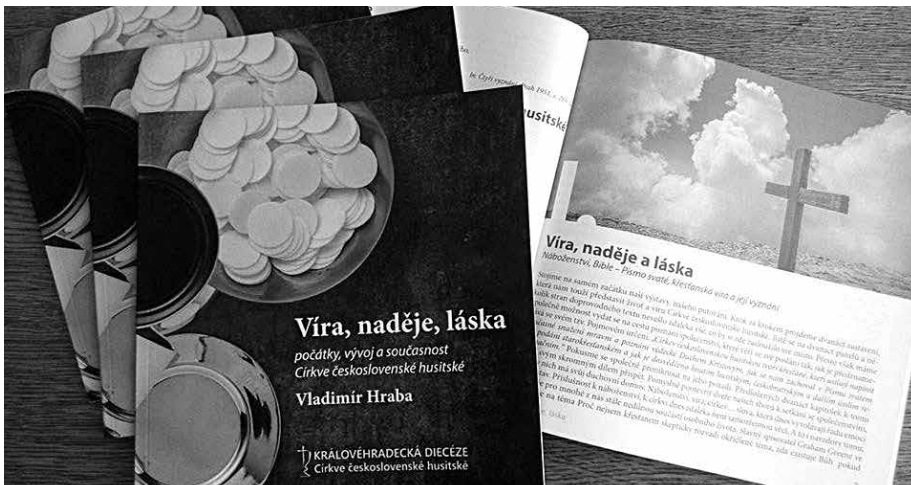
Vladimír Hraba, Hradec Králové 2017. Formát 200x200mm, brožovaná, 50 stran s černobílými fotografiemi, ISBN 978-80-906490-4-0.

Jako doprovodný materiál k výstavě vznikla publikace **VÍRA, NADĚJE, LÁSKA, počátek, vývoj a současnost Církve československé husitské**, která chce přispět k ohlédnutí se za téměř sty lety naší církve. Publikace vystihuje kořeny našeho společenství a zasazuje je do širšího rámce v jisté zkratce. Dvanáct kapitol nás provede od počátků křesťanství po současnost, nahlédneme do katolického modernismu i událostí kolem roku 1920, spojenými se založením naší církve. Připomínáme si významné osobnosti a zároveň členy Církve československé (husitské) – vedle ThDr. Karla Farského předního českého sochaře Františka Bílka, Jana Opletala aj. Nahlížíme do tradic církve, liturgie, do koloběhu liturgického roku.

Tato publikace byla původně zamýšlena jako doprovodný text k fotografiím na panelech výstavy. Jenže panely potřebují jistou stručnost a mnoho pasáží by se muselo značně zkrátit nebo vynechat. Vznikla myšlenka, že z textů bratra Hraby vydáme malou publikaci a pro účely výstavy jsme napsali texty zcela nové. Docela určitě by tato brožura k výstavě zasluhovala celý kolektiv autorů, ale nám právě přišlo cenné, že se jedná o výpověď a zamyšlení jednoho bratra, který přistupoval k tématu velmi zodpovědně a mezi řádky můžete vyčíst i vztah k jeho církvi. A tak vám předkládáme tuto publikaci v přesvědčení, že určitá výpověď o víře, naději a lásce může přinést celou řadu odpovědí vám osobně. Přejí vám opravdovost a hloubku osobního prožitku, která je velkým bohatstvím, a modlím se za to:

„Nebeský Otče, prosím o Tvé požehnání: ať tato výstava je oslavou Tebe a ať pod všemi našimi „zkratkami“ vyniká obdarování, které my všichni v jednotlivostech nacházíme ve vztahu k Tobě. Amen.“

PAVEL PECHANEC

Služba jáhna je posláním

Řecké slovo *diakonos* značí jednoduše služebníka. V tomto smyslu jej najdeme např. u Mt 20,26 nebo J 2,5-9. Bližší specifikaci diakona coby služebníka církve, přesněji účastníka církevní služby, pak vysledujeme v epi-

Ignác z Antiochie, klášter Hossios Loukas v Řecku

tolách (2 K 6,4; 2 K 11,23 či Kol 1,23-25). Obdobně je v Novém zákoně používáno sloveso *diakonein* – sloužit. Původně tato slova neodkazují na jakýkoli náznak konstituování úřadu, instituce. Tak však lze uvažovat naopak již v Ř 12,7, kdy vedle prorokujících, napomínajících a dalších sborových činitelů jsou jmenováni také tzv. sloužící, coby specifikovaná, oddělená služebnost. V řeckém textu tu najdeme slovní tvar *diakonia* užitý v konkrétním smyslu coby úřad v přísluhování. Za tradiční biblický

text bráný a označovaný jako východisko pro nauku o jáhnech coby nositelích úřadu z pověření je uváděna pasáž Sk 6, 1-6. Líčí volbu a ustanovení sedmi mužů dobré pověsti a plných Ducha svatého a moudrosti, kteří jsou rukoupoložením a modlitbou pověřeni pomocnou službou při stolech. Slovo *diakonos* ani jiný příbuzný tvar zde však překvapivě uvedeno není. Stejně tak službu při stolech je třeba v kontextu vnímat především sociálně diakonicky. Lze tu tak snad lépe hovořit spíše o předchůdcích pozdějších jáhnů coby účastníků služebného kněžství. A to navzdory tomu, že u dvou z nich, tedy Štěpána a Filipa, líčí Skutky apoštolské daleký přesah původního služebného určení, a sice velmi plodnou křestní, misijní a zvěstovatelskou činnost.

Svědectví o dalším rozvoji diakonátu, a to již v počínající institucionalizované podobě, najdeme v prostředí efezského a filipského sboru. Ve stejnojmenných epištolách sledujeme vývoj bližší specifikace předpokladů a pravidel jáhenské služby. Uvedme z nich poctivost a poctivý jazyk, jáhni dále nemají prahnout po penězích, být žádoucí žen ani pijani. Odtud můžeme dovozovat, že byli pověřeni rozdělováním almužny, navštěvováním domácností a službou při bohoslužebných stolech. Srov. např. Fp 1,2, ale též 1 Tm 3,8. Zároveň je v těchto textech patrné, že jáhni se vždy pohybovali v těsné blízkosti představeného sboru (biskupa), jemuž byli ku pomoci. Jejich povinnosti se však místo od místa mírně lišily. Bývali též pověřováni přípravou liturgických shromaždišť, dohlížením na pořádek při bohoslužbách a obřadní kázeň, rozdělováním eucharistických darů, rozdělováním almužny a dozorem nad sborovou pokladnou. L 4,20 dává tušit možnou inspiraci praxí synagogální bohoslužby a úlohou pomocných služebníků v ní (snad

v návaznosti na levity, kterým poexilní židovství právě pomocnou úlohu v chrámové službě přisoudilo).

Sledovat institucionální vývoj jáhenství v rámci kléru by si zasloužilo samostatné pojednání se zřetelem k teologii svátosti svěcení kněžstva. V našem tématu k němu budeme jen příležitostně přihlížet a zaměříme se spíše na stručný přehled historického vývoje jáhenského služebního pověření a služební náplně. Vkládání rukou biskupem coby posvěcující a pověřující úkon sice dosvědčuje samo Písmo, avšak vývoj ukazuje vedle něj též na důležitý důraz na charismata jednotlivých kandidátů. Ta ostatně v 1. stol. určovala uspořádání křesťanských obcí přednostně. Ve 2. stol. ovšem jejich primární role ustupovala do pozadí a s tím souvisela též redukce služebných úřadů, které byly začleňovány do úřadů vedení a správy křesťanských obcí. Ty naopak zaznamenaly prudký rozvoj. Objevují se tak vedle sebe pastýři, konkrétně diakoni – služebníci, presbyteri – kněží a episkopové – dohlížitelé, správci. Všichni s přesně odlišenými povinnostmi, pravomocemi a funkcemi. Prvním přímým dokladem této institucionální strukturalizace jsou Listy Ignáce Antiochijského. Biskup a mučedník Ignác (žijící po roce 110) poprvé detailně popisuje tuto třístupňovou hierarchii církevních služebníků a správců posvěcených vkládáním rukou a modlitbou. Vymezuje též jejich pravomoci a vzájemnou podřízenost a nadřízenost. Jáhenství jako nositel církevního úřadu je stupněm sice nejnižším, avšak, jak dále uvidíme, velice významným. Ignácovo vymezení samotné jáhenské služby se opírá o již připomenuté biblické zprávy, logicky však také reaguje na růst církve a její nové společensko-politické postavení a vliv. Tomu odpovídá i nové rozvrstvení církevní hierarchie. Jáhni jsou v této době přímými pomocníky biskupa při diecézní správě

a mají tak značný vliv. Podílejí se velkou měrou na správě církevního majetku, konkrétně obstarávají péči o chudé. Když později presbyteri (kněží) začali přebírat jednotlivé sborové obce – farnosti, jáhni byli dávání ku pomoci také jim. Přestože původně byl diakonát vnímán jako trvalý stav a celoživotní poslání (na východě tak tomu je dodneška), v 9. stol se na západě začíná toto pojetí vytrácet a jáhenské svěcení je stále více vnímáno jako první stupeň svátosti kněžského svěcení. (Pro zajímavost doplňme, že v římskokatolické církvi bylo tzv. trvalé jáhenství definitivně obnoveno až 2. vatikánským koncilem).

Všimněme si nyní, jak se vyvíjelo jáhenství coby liturgická služba. Předpokládá se řádné vysvěcení a charakterizují ji také liturgické oděvy a symboly. Vedle základního liturgického roucha jimi jsou štola splývající z levého ramene (znamení podílu na jhu Ježíše Krista a služba svátostmi), evangeliář (symbol služby slovem) a (mnohde též) dalmatika, slavnostní oděv, který vedle jáhna nosí rovněž biskup (odkazuje tedy na jejich prastarou služební blízkost). Nadčasově platný charakter jáhenství předznamenává úkol symbolického propojení služby Bohu a bližním. Při liturgii pak analogicky určuje

úlohu jáhna snaha propojovat osobu předsedajícího a obecnosti účastníků. Jako participant na služebném kněžství je i jáhen nositelem liturgie. Jeho obřadní úloha má významnou symboliku. Při bohoslužbě koná především výzvy, tedy vyzývá obec ke konání a tak k začlenění do liturgického dění (vyzývá k povstání, pozdravení pokoje, modlitbě či propuštění). Přednáší spolu s obcí i předsedajícím přímluvné modlitby, podílí se na přípravě eucharistických darů (v některých tradicích může též eucharistii rozdílet, nikdy však neobětuje, to je vždy zásadně úkolem kněze a biskupa) a hlásá evangelium čtením i kázáním. Pověření jáhna četbou Písma při liturgii chce naznačit také úlohu samotného hlavního předsedajícího bohoslužby vůči Božímu slovu, a sice jeho roli posluchače (spolu s ostatními účastníky). Specificky o vigilií Bílé soboty jáhen přednáší chvalozpěv Exsultet. Jáhni tak mají významnou úlohu v komunikačním procesu liturgie. Mezi Bohem, který se v Kristu dává svému lidu, a lidem, který mu odpovídá, je předsedající bohoslužby neodmyslitelným komunikátorem. Tak i jáhen, který komunikátora s obcí významně sblíží a sám se jím ve svých úkonech stává. Byť je jeho základní zařazení v roli

liturgického pomocníka a nikoli samotného předsedajícího eucharistického shromáždění, výrazně napomáhá rozvíjení širší účasti obce na liturgii, vnímání její symboliky a dění. Jakkoli může jáhen samostatně předsedat některým bohoslužebným shromážděním, jeho úloha nesmí být nikdy zaměněna (byť ani v konkrétních částech obřadu) s úlohou kněze, biskupa a dalších účastníků.

Od základního liturgického zařazení se odvíjejí další důležité oblasti jáhenských služeb. Pověření křtít je pro jáhny obsaženo již v Novém zákoně. S ním souvisí i vedení pastorační přípravy. Uchovávaní a rozdílení eucharistie může být analogicky napodobeno např. pomazáváním nemocných při svátosti útěchy (v prvním případě však jáhen není vysluhujícím svátosti, ale toliko rozdílejícím). Prastarou praxí je též donášení viatika (pokrmu na cestu), tedy eucharistie umírajícím. Výraznou složkou diakonátu je vyučování, asistence při uzavírání svátosti manželství a příprava na ni (jáhen může být samostatně oddávajícím), vedení pobožností či pohřebních obřadů. Zcela specifickou otázkou je pak slavení svátostin, tedy bohoslužebných znamení, která nejsou počítána mezi svátosti. Ze svátostí vycházejí a jsou určeny k formování křesťanského života ve světě zaměřením do jeho konkrétních oblastí a situací. Vedle přípravy na svátosti jde o jejich zacílení do života. Jedná se o obřady žehnání, pastoraci nemocných a kajících, úvod matky s dítětem do společenství, vedení domácí liturgie a další. Na slavení svátostin mohou mít podíl i laici, avšak konkrétní úloha jáhna je ve vedení obřadů cílících dovnitř církve, tedy do života obce – sboru.

Samostatná pomáhající diakonická služba je pro jáhny neodiskutovatelným posláním. Zatímco na východě se jáhenství konstituovalo především

v liturgickou funkci, západ je vždy vnímal právě v těsné souvislosti provázanosti liturgické a diakonické. Především v reformaci se jáhni stali přednostnými nositeli této církevní činnosti. Jsou často pro diakonii oddělenými pomocníky farářů jak

ve sborech, tak v samostatných diakonických zařízeních. Velkým mezníkem v tomto směru bylo založení Ústavu Diakonů Theodorem Fliednerem v roce 1836 v Kaiserwerthu. Velká role žen v tomto zařízení vedla k znovuo- bjevnání jejich úlohy v diako-

nátu obecně. Právě o jáhenské službě žen krátce pojednejme v závěru. Jáhenky – *diakonisy* jsou dosvědčeny jak v samotném Písmu, tak v rané tradici. Ženy pomocnice (doslovný překlad slova *diakonisa*) patřily do života staré církve. Jeví se jako pravděpodobné, že jáhenky sice byly posvěceny vkládáním rukou jako jáhni muži, avšak nebývaly pověřovány svátostnými úřady a svátostnou službou ani liturgickými úkony. Jejich hlavní úlohou tak byla asistence při křtu žen. Do kléru byly počítány jen na východě, kde byla jejich role celkově výraznější. Na západě jejich svěcení vymizelo již ve 2. století a jejich úlohu postupně převzaly ženské řehole. Začlenění žen do služebního kněžství na stupni diakonátu znovu objevila až reformace.

VLADIMÍR HRABA

(Ne)BOJ (se) VÍRY

z dění v diecézi

V květnu se uskutečnilo v pořadí již druhé setkání mládeže naší diecéze. Nejprve se z nás v pátek stali rytíři – museli jsme

kvůli tomu projít těžkými úkoly a zkouškami, abychom prokázali, že máme ctnosti, které každý rytíř potřebuje: moudrost, umě-

řenost, lásku, statečnost, štedrost a píli. Když jsme složili biblický verš z nápověd, které jsme získali při splnění úkolů, popisující Boží zbroj každého z nás, byli jsme pasováni na rytíře a šlo se do hajan.

Druhý den jsme se školili díky Elišce Silné v bojovém umění Aikido a poté jsme zkoušeli i naše duševní schopnosti ve hře Aktivita, abychom svého bojovného ducha plně vypustili v Laser game. Nakonec jsme se vydali na výpravu, kde jsme objevovali své neřesti v hradeckých lesích. Naše meče se proměnily v kříže, abychom poznali, co je tím pravým bojovým nástrojem pro náš život. A večer jsme ukončili sledováním společného filmu Mise, který vypráví, jak se víra šířila, někdy správně a jindy nesprávně.

FRANTIŠKA KLÁSKOVÁ

Jáhenské svěcení v České Lípě 6. 7. L.P. 2017

**„Budeš-li pronášet vzácná slova,
nic bezcenného, budeš mými ústy.“
(Jr 15,19b)**

Moudrý starozákonní Kazatel říká, že „všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas“. My tento čas obvykle dělíme na dny všední a dny sváteční. Těch svátečních je pochopitelně méně, protože kdyby jich bylo víc, možná by nám zevšedněly a my bychom se už neměli na co těšit. Hned na počátku prvního prázdninového měsíce se hlásí o slovo tandem dvou důležitých svátků, jejichž oslavenci sehráli a snad dosud hrají významnou roli v našich národních dějinách: slovanští věrozvěstové Cyril a Metoděj a kostnický mučedník Mistr Jan Hus.

V České Lípě byl pro náboženskou obec ten letošní čtvrtek 6. července svátkem dvojnásob významným. Symbolicky, právě v tento Husův den, naše „Maruška“ (jak si ji dovoluje řada přátel důvěrně oslovovat) vstoupila ono slunečné sváteční ráno do slavnostně vyzdobeného a téměř zaplněného kostela Mistra Jana

Husa, aby přijala svátost jáhenského svěcení.

Sestra Marie poprvé oficiálně přišla do této obce jako pastorační asistentka a kazatelka na podzim minulého roku, aby pomohla vyřešit složitou situaci vzniklou odchodem předcházející farářky. Určitě tehdy nečekala, co všechno bude muset řešit, co ji čeká a nemine. Za poměrně krátkou dobu se však podařilo podstatně změnit celkové ovzduší a atmosféru náboženské obce, samotného kostela, fary – a to jak uvnitř společenství, tak i ve vztahu k širšímu okolí.

Sestra Marie, spolu se svým manželem Petrem se vrhla s velikou chutí do práce na vinici Páně nejenom v České Lípě, ale také v další svěřené náboženské obci – v Novém Boru. Jáhenské svěcení rozšiřuje dosavadní kazatelce a pastorační asistentce Marii Truncové její pracovní povinnosti i pravomoci. Agenda CČSH to vysvětluje a říká: „Jáhenským

svěcením je duchovní zmocnění ke službě zvěstování Božího slova, pastorační i diakonické činnosti a ke službě některými svátostmi (křest, útěcha nemocných, svátost manželství).“

Slavnostní bohoslužby sloužil bratr biskup Pavel s vikářem Benjaminem a budoucí jáhenkou sestrou Marií. Smíšený pěvecký sbor Camerata pod vedením Mgr. Petra Trunce citlivě podtrhoval slavnostní atmosféru. Do bohoslužeb se dále zapojila sestra administrátorka Mirka Mlýnková a předsedové zúčastněných rad starších – českolipské: bratr Jiří Kalvach a novoborské: bratr Leoš Vágenknecht. Ti také posléze plnili úlohu laických spolusvětitelů. Vikář připomenul některá data ze života kandidátky, a protože splnila podmínky, které k udělení svátosti řády církve požadují, doporučil svátost jáhenského svěcení udělit.

Po modlitbě bratra biskupa sestra Marie podáním ruky jemu a ostatním spolusvětitelům, vyjadřuje své rozhodnutí: *přijmout k jáhenské službě Boží povolání, v této službě věrně vytrvat, žít z Božího ducha a celým svým životem se jáhenské službě oddat. Zavazuje se s pomocí Boží zvěstovat a učit slovo Boží, setrvávat s církví v bohoslužbě, podílet se na péči o svátostné obecenství a věnovat se službám milosrdenství. Podáním ruky slibuje dodržování a naplňování rádu CČSH. Slibuje, že bude pečovat o to, aby v církvi vládl Duch Kristův.* (Dle Agendy CČSH).

Následuje vlastní akt svěcení: bratr biskup a spolusvětitelé postupně kladou ruce na hlavu kandidátky. A tak čtyřikrát zaznívá pod kostelní klenbou výzva i pokorná prosba: „Osvěcuj a posiluj tě, sestro Marie, Bůh Duchem svým svatým k věrné službě jáhenské.“

Symbolické předání Bible nové jáhence vlastní akt svátosti završuje: „Drž se knihy Písem svatých (v nichž jsou vzácná slova – viz Jeremiáš 15,19b), abys v nich

hledala a v nich nalézala svědectví o tom, který je Cesta, Pravda a Život.“

Před závěrečným požehnáním oslovila jáhenka sestra Marie přítomné a poděkovala Pánu Bohu za jeho péči a lásku, kterou směla a i nadále smí ve svém životě zakoušet. Poděkovala všem přítomným za jejich podporu a účast. A pak už jen dlouhá řada gratulací, stisků rukou, objímání, květin i slz dojetí. A docela úplně nakonec pozvání k pohoštění na faře. Opět se potvrdila pravda lidové moudrosti, že „konec dobrý – všechno dobré!“

Pro „naši Marušku“ to však snědenou bábovkou, vypitím kafe

a špinavým nádobím nekončí. Před ní je **nový** začátek. Můžeme opravdu jen s údivem smeknout před její chutí a touhou jít sloužit na vinici Páně. Ve věku, kdy by už mohla jen zaslouženě odpočívat, užívat předností důchodu, těšit se z vnoučat, pít bylinkový čaj, luštit křížovky a sledovat nekonečné „duchaplné“ televizní seriály, zaslechne otázku: „Koho pošlu a kdo nám půjde?“ A ona, s bázní a třesením, odpoví: „*Hle, zde jsem, pošli mne!*“ (Izaiáš 6,8)

Jak ukončit toto malé ohlédnutí za jedním z vzácných červených dnů v kalendáři? Během bohoslužby zpívala sestra Marie žalmickou antifonu. Dejme jí ještě jednou v duchu zaznít:

K tobě pozvedám svou duši, v tebe doufám.

O tvém jménu budu vyprávět svým bratrům a sestram.

Ve shromáždění tě budu chválit.

Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách.

Nepřipomínej si hříchy mého mládí, moje nevěrnosti.

Ved' mě cestou své pravdy a vyučuj mě; vždyť jsi můj Bůh, moje spása. (Ž 22; Ž 25)

BENJAMIN MLÝNEK

Volnost svobodného poutníka

krok za krokem
cestou necestou

oči vedou
nohy nesou

před sebou obzory
za sebou stopy

domov si nese v srdci

Hana Voříšková
(ze sbírky Básně)

povinná dávka poezie

Ozvěna času

Není důvod vlastně vzdychat
Za tím co s časem uplynulo
Do zapomnění a tůně ticha

A marná je lítost za stříbrem vody
Jíž už jen pár kapek zbylo
A nepádí lehce v bystřinách

To všechno už nelze vrátit
Tak jako čas
A minci co přestala platit
I chvíle skryté v ozvěnách

Stanislav Kubín
(Dopisy člověku Nathanielovi)

...abych nezapomínala na velkou vnitřní radost a pokoj

Královéhradecká diecéze má v současné době pět jáhnů. Položili jsme jim vždy dvě stejné otázky:

Mgr. Martina Tomčtková se narodila ve Dvoře Králové. Vystudovala gymnázium, poté a Husovu teologickou fakultu obor religionistika – psychosociální vědy. V roce 2003 nastoupila do služeb církve jako kazatelka a pastorační asistentka v Liberci. S manželem Davidem, který je vojenským kaplanem, má dvě děti.

Co pro tebe znamenalo přijetí jáhenského svěcení?

Měla jsem možnost zakusit Boží přítomnost ve svátosti a společně s tím vnitřní ujištění o Boží podpoře a vedení, a to v takové míře, kterou jsem nikdy předtím nezažila. Obrovskou hnací silou při přípravě na jáhenské svěcení pak pro mne byla podpora lidiček kolem mě ze všech náboženských obcí, kde jsem doposud působila. A co bude pro mě znamenat přijetí jáhenského svěcení v budoucnosti? To se teprve uvidí, protože v mém případě je to ještě velmi čerstvá událost.

V čem spatřuješ svou konkrétní službu?

Vždy jsem se snažila spoluvytvářet prostor naplněný pokojem a lidskou blízkostí, jako znamení Boží lásky a péče o tento svět. Kde

je lidem zkrátka dobře. A právě v tom bych chtěla pokračovat i nadále. A konkrétně: starat se o náboženskou obec Frýdlant v Čechách a Varnsdorf, pokračovat v práci s dětmi v Hrádku nad Nisou a nově má služba směřuje ke starší generaci v domovech pro seniory ve frýdlantském výběžku.

Bc. Žaneta Černochová se narodila v Bruntále. Vystudovala Střední odbornou školu managementu a práva, obor sociální péče se zaměřením na etnické skupiny. Má ukončeno bakalářské studium na Husitské teologické fakultě a nyní dokončuje i studium magisterské. V roce 2012 nastoupila do služeb církve jako kazatelka v Přelouči a současnosti působí jako jáhenka v České Skalici. Je nadšená chovatelka koček.

Co pro tebe znamenalo přijetí jáhenského svěcení?

Pro mě osobně přijetí svěcení znamenalo přijetí Milosti a Daru od Pána. Daru nerozlučného spojení s Ním, což pro můj vnitřní život je velmi důležité. Abych také nezapomínala na velkou vnitřní radost a pokoj. A nako-

nec, ujištění, že to byl On, který mě pozval k následování.

V čem spatřuješ svou konkrétní službu?

„Být člověkem a zůstat člověkem“ - to je takové moje heslo. V praxi to vnímám tak, že chci být na blízku lidem, sdílet s nimi jejich běžný život, neutíkat od reality života. Pomáhat jim. Nemám potřebu hned mluvit o Bohu nebo o Kristu, spíše či církvi. Mnohdy stačí druhým naslouchat a Pán sám, pokud chce, si mě použije do dané situace. A v posledku být na blízku těm, ke kterým mě Pán poslal. Tedy v náboženské obci, kde nyní jsem.

Mgr. Vítězslav Lorenovicz se narodil v Liberci. Po absolvování Střední polygrafické školy vystudoval Husitskou teologickou fakultu obor teologie. Do služeb církve nastoupil v roce 1997 jako pastorační asistent, nyní působí jako jáhen v náboženských obcích v Liberci a ve Frýdlantu. Jeho velkou zálibou je turistika a historie – v soutěži O poklad Anežky České se umístil na prvním místě.

Co pro tebe znamenalo přijetí jáhenského svěcení?

Jáhenské svěcení pro mě znamená službu Bohu – lidem, co potřebují duchovní útěchu ve staří a nemoci.

V čem spatřuješ svou konkrétní službu?

Prioritou jsou návštěvy nemocných, návštěvy v domovech důchodců, modlitby a naslouchání. Čtu Písmo při bohoslužbách, a když je nutné pomoci a zaskočit, jezdím vykonávat pobožnosti do okolních obcí a domovů důchodců, jak je třeba. Služba jáhenská mne baví.

Mgr. Marie Truncová se narodila v Praze. Vystudovala Pedagogický institut a poté Pedagogickou fakultu v Ústí na Labem. Do služeb církve nastoupila v roce 2003 jako kazatelka a pastorační asistentka v Liberci, nyní působí jako jáhenka v obcích Nový Bor a Česká Lípa. Její velkou zálibou je hudba.

Co pro tebe znamenalo přijetí jáhenského svěcení?

Děkuji Bohu za to, že mi dal do důchodového věku tak krásnou práci.

Celý život jsem pracovala jako učitelka. Učila jsem na základní

škole matematiku a hudební výchovu, na základní umělecké škole hru na klavír a hudební nauky a vedla jsem společně s manželem početný dětský pěvecký sbor. Vše jsem vykonávala opravdu ráda. Ale nynější služba na církevní půdě znamená pro mě završení všeho toho krásného.

V čem spatřuješ svou konkrétní službu?

V mé práci mě motivují slova Ježíše Krista:

Jděte ... a získávejte mi učedníky ... (Mt 28, 19)

Jako jednu z možných cest k plnění tohoto poslání vidím otvírat lidem dveře kostela i k jiným ušlechtilým příležitostem než bohoslužebným. Že to má smysl, mohu doložit konkrétními příklady. Když v České Lípě dozpíval pěvecký sbor Ještěd modlitbu Otčenáš zhudebněnou Leošem Janáčkem, účastníci koncertu vstali a dlouho, dlouho tleskali. Jindy po vernisáži obrazů paní Šišmišové se mnozí návštěvníci svěřovali, že byli v kostele poprvé a jak zde na ně působila varhanní hudba a zpěv Dvořákových Biblických písní. Z účastníků našich koncertů s duchovní náplní a také z účastníků komponovaných pořadů k biblickým příběhům se už

mnozí stali i účastníky nedělních bohoslužeb a pobožností.

Učte je, aby zachovávali všechno, co jsem já přikázal vám... (Mt 28, 20)

Působivá atmosféra kostela by nic neznamenala, kdyby lidé, kteří mezi nás přijdou, zde nenašli také společenství, v kterém je jim dobře. Všichni známe Ježíšovo „Největší přikázání – přikázání lásky“. Toto přikázání se snažit naplňovat, to vidím jako podstatné. Slovo „lásky“ není žádná fráze. Bez vzájemné lásky a úcty nebude nikdo věřit tomu, co kážeme, tedy učení Ježíše Krista. Neboť ***podle toho všichni poznají, že jste můmi učedníky, budete-li mít lásku jedni k druhým (J 13, 35).***

Poslední naší jáhenkou ve službě je sestra Anna Holínská, narodila se v Hradci Králové. Do služeb církve nastoupila v roce 2004 jako kazatelka a pastorační asistentka v Jaroměři, jáhenské svěcení přijala v roce 2015 a nyní působí ve Dvoře Králové a v Bílé Třemešné. Ráda pracuje se seniory, je autorkou knihy Chytré hlavičky (aktivizační program pro seniory) a nyní pracuje na dalším díle této publikace.

Kdo je jáhen?

Jáhen (původně diákon) je dle řádů CČSH duchovní, který přijal svátost svěcení kněžstva ve formě jáhenského svěcení. Je to tedy ustanovení doživotní, které může být překryto svěcením kněžským nebo biskupským. Jáhen tedy může být předstupněm k posláním kněze, ale nemusí. Jáhen může být muž i žena, stejně jako např. ve starokatolické církvi v Česku.

Pravomoce jáhna v CČSH stran svátostí: Jáhen vysluhuje svátost křtu. Jáhen vysluhuje, vede obřad svátosti manželství, leč bez razítka, čili protokol o uzavření manželství musí podepsat

i jáhnův nadřízený farář. Jáhen při tomto obřadu musí vynechat svátosti smíření a nemůže vázat snoubencům ruce štolou, protože jáhen štolu nemá. V některých jiných církvích jáhenská štola známá, u nás se s ní můžeme setkat pouze ojedinele. Co dále jáhen dělá? Vede pohřební obřady. A stejně jako ostatní služebníci církve koná pastorační a svěřenou administrativu.

Jáhen v náboženské obci je virilním členem rady starších.

Co říci k životu jáhna? Jáhnovi by mělo být nejlépe na samostatném místě na faře, kde bude

administrován farářem jiné náboženské obce, protože sám farářem být nemůže. Může tak rozvinout své dispozice a svá obdarování. A naopak snad každý farář je rád, když má na své faře jáhna. Záleží na konkrétní situaci.

Jáhnům by měla být v církvi věnována větší pozornost, zejména stran jejich úkolů během liturgie (což souvisí s liturgickou reformou, resp. dotažením některých liturgických úkonů).

Čemu by se jáhen měl o své újmě vyhnout? Jakémukoliv dispensu na farářování nebo jemu nepřisloušící svátosti. Praxe dříve toto znala a jáhen by tomu měl sám bránit. Jáhen je totiž služebník pokorný, ale zároveň sebevědomý a znající své místo, své důležité místo.

Může být jáhen předsedou rady starších? Může být jáhen revizorem účtů? Může být jáhen vikářem? To jsou otázky, které možná život přináší, ale je dobré se jim vyhýbat tím, že do nich jáhna nebudeme tlačit, protože se ze své podstaty liší od toho, co by jáhen měl dělat.

VLADISLAV PEK

Výběr informací z diecézního shromáždění Královéhradecké diecéze CČSH 20. 5. 2017

Osobnostmi Královéhradecké diecéze byli zvoleni a na diecézním shromáždění oceněni pro rok 2017 bratr Radek Hobza a bratr Stanislav Kubín.

Diecézní shromáždění schválilo nákup ubytovacího zařízení Zvonička ve Velké Úpě.

Diecézní shromáždění schválilo vytvoření mzdového fondu na platy zaměstnanců Královéhradecké diecéze, který bude tvořen:

- ze zisku z vedlejší hospodářské činnosti,
- příspěvky z náboženských obcí – rozšířením použití fondu bratrské svépomoci na částečné dorovnání chybějících prostředků na platy,
- ve výjimečných případech přidělem z restituční splátky.

Diecézní shromáždění schválilo pro rok 2018 do fondu stavební podpory a investic přidělení částky 1,5 mil. Kč a do fondu rozvoje 0,5 mil. Kč.

Stále se něco děje...

Od posledního čísla Mostů jsme se přehoupli z jara až k podzimu, předkládáme malé ohlédnutí za tímto událostmi nabitým obdobím. Začátkem května se v Janských Lázních uskutečnilo Setkání rodin s dětmi, které připravila Komise pro práci s dětmi a mládeží. Setkání se natolik vydařilo, že v těchto dnech by měl proběhnout další třídní pobyt na téma Hledání vody života. 20. května se duchovní Královéhradecké diecéze spolu se zástupci z náboženských obcí setkali při diecézním shromáždění. V této době již vrcholily přípravy výstavy Víra, naděje, láska, počátek, vývoj a současnost CČSH. Vernisáž s uvedením nové publikace Vladimíra Hruby a koncertem alternativního hudebníka Vladimíra Václavka proběhla 26. května. Tento den však nekončil, večer přijížděli mladí k diecéznímu setkání mládeže, které bylo zakončeno nedělní songovou bohoslužbou.

Červen nám otevírala třídní synoda duchovních v Turnově. Vyslechli jsme přednášku bratra Vladimíra Volrába o křesťanské meditaci v závěru s možností meditačního ztišení. Zaujala nás přednáška s videoprojekcí významného českého restaurátora Andreje Šumbery, který s archeoložkou Janou Vepřekovou poutavě vyprávěl o nalezení a restaurování románského ostatkového kříže nalezeného na rajském dvoře johanitské komendy v Českém Dubě. Duchovní pak měli připraveny referáty a diskutovali na téma: „Jaká je naše zodpovědnost k odkazu a myšlenkám Karla Farského a jak se promítá náš postoj do současnosti?“ „Poslání, směřování a život v náboženské obci. Co od nás chce Pán a co farníci?“ „Liturgické barvy a barevné štoly, problematika bílých talárů.“ Asi největší rozruch způsobil příspěvek sestry Kateřiny Havelkové: „Jak působíme navenek? Interiéry, exteriéry a vše co s tím souvisí“, který poodhaloval ne vždy lichotivý obraz našich sborů a míst, které nabízíme okolnímu světu. Občas bychom se měli na naše sbory a modlitebny dívat očima nově přicházejících a zároveň si položit jednoduchou otázku: Je ve sboru čisto a útulno jako u mě doma?

Červen už předjímá teplé letní dny. 17. června jsme však Diecézní den ve Škodějově a Vysokém nad Jizerou prožívali velmi mrazivě, ale jen co se klimatu týká. Den Farského, jak jsme setkání nazvali, byl věnován 90. výročí od úmrtí našeho prvního patriarchy. Při slavnostních bohoslužbách byla slavnostně uvedena nová lesní kaple, vyslechli jsme přednášku místního bratra faráře Vladimíra Hruby o vztahu rodáků Karla Farského a Karla Kramáře. Byly uvedeny tři publikace: monografie bratra Martina Chadimy Dr. Karel Farský, I. patriarcha CČS (h), Víra, naděje a láska bratra Vladimíra Hruby a sborník o ThDr. Karlu Farském.

Zahradní slavnost podpořil nejdříve recitál Jaroslava Hutky, poté nás příjemně naladila energická skupina Tomáše Kočka a jeho orchestru. Pro děti byla připravena biblická výuka, kreativní dílny a skvělý Tomáš Machek divadla ToTem sehrál hned dvě loutkové pohádky. Na Diecézním dni nás bylo kolem 220 a nejen nám zúčastněným na závěr vydařeného dne vyprosil požehnání bratr biskup Pavel.

6. července jsme si v církvi připomínali Mistra Jana Husa a toho dne také přijala jáhenské svěcení sestra Marie Truncová. Na prázdniny naši duchovní pro děti připravili celkem čtyři tábory a jeden putovní tábor pro mládež. Všem, kdo program připravovali a při pobytech převzali starost o děti, patří velký dík. 27. srpen byl významný pro další naši sestru Martinu Tomčíkovou, která přijala jáhenské svěcení. Poslední prázdninový den se do Hradce opět rádi sjeli naši duchovní senioři.

6. září jsme si po více než roce zrekapitulovali aktivity Královéhradecké diecéze. Všech šest komisí prožilo den v diskuzi nad dalšími činnostmi, které bychom rádi v nadcházejícím roce – Roce NADĚJE 2018, uskutečnili. Kotva jako symbol naděje pak nemohla chybět na parníku, kterým jsme se na závěr setkání plavili po Labi a krásně jsme si to užili, protože nejen prací je člověk živ... 10. září do služby v Královéhradecké diecézi nově přišel bratr Ondřej Bezděk, který byl předáním taláru

a bible slavnostně uveden do kazatelské služby, přejeme mu hodně sil a Božího požehnání.

JANA PECHANCOVÁ

Putování s Abrahamem – setkání rodin 2017

Každá výprava je jedno velké dobrodružství. Musím se přiznat, že naše putování s Abrahamem nebylo žádnou výjimkou. Již celé to naplánovat a napjatě čekat, zda se najdou odvážné rodiny, které pojedou, nás stálo mnoho nervů a modliteb, ale s Boží pomocí se nakonec počet rodin ustálil na šesti, a tak jsme vyrazili.

Všichni dospělí, všechny děti i všichni pořadatelé a hlavně kuchaři dorazili se srdcem na dlaní, a tak celé setkání bylo velice radostné, pohodové a pokojné, jak jen to s plnou budovou dětí jde. Společně jsme s Abrahamem putovali do zaslíbené země a očekávali jsme vyplnění Božího slibu ohledně narození Izáka. A při tom všem jsme si stačili hrát, zpívat, modlit se, vyrábět ovečky i protáhnout si svaly, o kterých ani nevíme, že je máme. V neděli jsme sloužili společnou bohoslužbu a v pondělí objevili velký poklad. Nejen ten sladký, ale i ten, že nás má Pán Bůh rád a své sliby drží.

Pane Bože, děkujeme Ti za společně strávený čas, za lásku a přátelství, která jsme díky Tobě směli

prožít, a také za každého, kdo se na uskutečnění podílel: zejména děkujeme za Štěpána a Emilku Kláskovy, Ladu a Pavlítku Kocourkovy a nejvíc za kuchaře Vládu a jeho pomocnici Káju. Amen

FRANTIŠKA KLÁSKOVÁ

Vážení a milí,

*srdečně si Vás dovoluji pozvat do Sboru kněze Ambrože
v Hradci Králové
v sobotu 28. října 2017 od 15 hodin na*

SLAVNOSTNÍ BOHOSLUŽBY

k 99. výročí vzniku samostatného Československa

*Mgr. Pavel Pechanec
královéhradecký biskup CČSH*

kalendárium

Některá setkání v Královéhradecké diecézi

- 2. – 5. 10. Duchovní obnova, klášter Broumov
- 7. 10. Zahájení kazatelského kurzu, Hradec Králové
- 25. 10. Jak číst ŽALMY? Jiří Beneš – diecézní katedra, Hradec Králové
- 28. 10. Slavnostní bohoslužby k 99. výročí vzniku samostatného Československa, Hradec Králové
- 11. 11. Vikariátní den náchodského vikariátu
- 17. 11. Slavnost světla – setkání nad hledáním pravdy, svobody a lásky s uvedením nové pětice zvonů zvonohry, Hradec Králové
- 29. 11. Etika v současném světě – diecézní katedra, Hradec Králové

**Královéhradecká diecéze Cirkve československé husitské a
Náboženská obec CČSH v Hradci Králové**

Vás srdečně zvou na

SLAVNOST SVĚTLA

SETKÁNÍ NAD HLEDÁNÍM PRAVDY, SVOBODY A LÁSKY

**Sbor kněze Ambrože
v Hradci Králové**

v pátek 17. listopadu 2017 v 17 hodin

za účasti
patriarchy CČSH Tomáše Butty, emeritního biskupa Štěpána Kláska,
biskupa královéhradeckého Pavla Pechance, zdejší farářky Františky Kláskové,
zvonáře Petra R. Manouška, hudebního skladatele a carillonéra Radka Rejška

**Při slavnosti bude uvedeno dalších
pět zvonů koncertní zvonohry**

**Václav Budevec
Kryštof Harant
Jan Jessenius
Mateuš Ulický
Jiří Třanovský**

Radek Rejšek při hře na současnou minizvonohru instalovanou ve Sboru kněze Ambrože, Slavnost uvedení zvonů 2017